

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง อานิสงส์การปฏิบัติธรรม

โดย สุวรรณ ดารามาศ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

อานิสงส์การปฏิบัติธรรม สุวรรณา ดารามาต

ดิฉัน นางสาวสุวรรณา ดารามาต เป็นข้าราชการบำนาญ ดิฉันเป็นชาวสิงห์บุรีโดยกำเนิด เมื่อเด็ก ๆ ไปเรียนหนังสือตามจังหวัดต่าง ๆ เพราะย้ายตามบิดาซึ่งเป็นข้าราชการ เมื่อโตขึ้นก็เข้ารับการศึกษามหาวิทยาลัย และเมื่อมีครอบครัวก็ต้องติดตามสามีซึ่งย้ายไปรับราชการจังหวัดต่าง ๆ อีก จนกระทั่งสามีและดิฉันเกษียณอายุแล้ว เราจึงกลับมาอยู่บ้านเกิดเมืองนอนอีกครั้งหนึ่ง

ทางครอบครัวสามีของดิฉันรู้จักคุ้นเคยกับหลวงพ่ोजรัญเป็นอย่างดี ส่วนดิฉันซึ่งเป็นสะใภ้ก็พอจะรู้จักหลวงพ่อและวัดอัมพวันมาบ้างเหมือนกัน ระหว่างรับราชการอยู่ในกรุงเทพฯ ก็ได้ทราบกิตติศัพท์ของท่านว่าเป็นวัดพัฒนาจิตใจอยู่เหมือนกัน จนกระทั่งเพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นรุ่นพี่เป็นผู้ใหญ่กว่าดิฉัน เขาเคยมาบิณฑบาตทานถึงวัด และได้ชมมิ่งกะลิลผล กลับไปเล่าให้ฟัง และถามดิฉันว่ารู้จักวัดอัมพวันไหม จนกระทั่งวันหนึ่งดิฉันได้พบท่านที่วัดบวรนิเวศโดยบังเอิญ เนื่องจากท่านไปบรรยายที่นั่น ถามท่านเรื่องที่มีชาวกรุงเทพฯ มาขอชมมิ่งกะลิลผล ท่านก็เอารูปภาพให้ดู ดิฉันยังนึกเสียดายว่าพี่ ๆ เขาว่าดิฉันว่าใกล้เกลือกินด่างนั้นจริงดังที่เขาว่าเพราะเขาอยู่ใกล้ยังได้ชม ส่วนดิฉันซึ่งเป็นชาวสิงห์บุรีแท้ ๆ กลับไม่ได้ชม

ประมาณปี ๒๕๒๗ หรือปี ๒๕๒๘ ดิฉันเริ่มมีอาการเหนื่อยและหอบเป็นบางครั้ง เวลาเป็นหวัด ไปให้แพทย์ตรวจ แพทย์บอกว่าดิฉันเป็นโรคภูมิแพ้ บางครั้งต้องนอนคว่ำหน้าเพราะหายใจไม่ออก วันหนึ่งเพื่อนถามดิฉันว่าหอบของดิฉัน (ตรงบริเวณต่ำกว่าคอหอยลงมาก ๓ นิ้วมือ) บวมเป็นอะไรหรือ ซึ่งดิฉันไม่เคยสังเกตมาก่อน เมื่อไปส่องกระจกดูจึงเห็นว่า **เนื้อบริเวณนั้นบวมสูงขึ้นมาผิดปกติ** ดิฉันไปพบแพทย์ ๆ ให้เอ็กซเรย์ดูก็พบว่า **ด้านในค้ำยเนื้ออกโตประมาณเหรียญห้าบาทขนาดใหญ่** แพทย์สงสัยว่าจะเป็นมะเร็งหรือไม่ก็วัดโรคต่อมไทรอยด์ จึงตัดเนื้อเอาไปตรวจก็ปรากฏว่า ไม่ใช่มะเร็งและไม่ใช่วินโรค ลักษณะเนื้อค้ำยฟองน้ำ ไม่มีอาการเจ็บปวด ดิฉันจึงไม่ติดใจสงสัยอะไรอีก แต่ยิ่งรักษาอาการโรคภูมิแพ้

จนปี ๒๕๓๒ หลังจากกลับมาอยู่บ้านได้ประมาณ ๓ ปี ดิฉันได้มีโอกาสได้เข้าอบรมปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อที่วัดอัมพวัน โดยการนำของ พ.อ.ปาน จันทราบุตร ในรายการของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ ในเดือนตุลาคม ๒๕๓๒ อยู่ ๑๐ วัน ดิฉันรู้สึกซาบซึ้งและสนใจตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สุขภาพของดิฉันเริ่มเปลี่ยนแปลงและเจ็บป่วยบ่อย ๆ และเป็นไม้อื้อแบบ ในปี ๒๕๓๒ ไหล่ทั้งสองข้างปวดและยกแขนไม่ค่อยขึ้น หมอบอกว่าข้อไหล่ติด ต้องไปทำกายภาพบำบัดอยู่หลายวันจึงหาย มาปี ๒๕๓๓ ราว ๆ เดือนพฤษภาคม-มิถุนายน หัวเข่าดิฉันเกิดปวดทั้งสองข้างเดินไม่ถนัด เป็นแบบกะทันหัน โดยไม่ได้ล้มหรือทำอะไรมาก่อนเลย เท่าที่ทั้งสองข้างบวมและปวดทรมานมาก นั่งคุกเข่า พับเพียบ แม้แต่นั่งขัดสมาธิก็ไม่เข้า ต้องเหยียดเท้า ดิฉันไปหาหมอที่ศิริราช หมอบอกว่าข้อเข่าเสื่อมเนื่องจากอายุมาก จะไม่หายเป็นปกติ จะเป็น ๆ หาย ๆ ง่าย ๆ ยายมาให้รับประทาน ยาแก้ปวดสลับสับเปลี่ยนให้เวลาเดิน แนนทำให้ร่างกายบวมขึ้น ดิฉันขอกลับมาทำที่โรงพยาบาลสิงห์บุรี ทำอยู่ ๑๕ วันพร้อมทั้งรับประทานยาไปด้วยก็ทุเลาปวดไปบ้าง แต่เดินยังไม่ถนัด จะเรียกว่าเสียศูนย์เลยก็ได้ เพราะดิฉันต้องใช้ไม้เท้าช่วยตลอดเวลาเดิน ต้องเดินช้า ๆ ยกเท้าขึ้นที่ขึ้นไม่ได้ ปวดท่อนองมาก ดิฉันเสียกำลังใจมากเมื่อหมอบอกว่าจะหายไม่เป็นปกติ จะเป็นอีกถ้าไม่ระวังเวลาใช้งาน คือถ้าไปเดินมากหรือยกของหนักมากจะกลับเป็นอีก ให้ใช้ไม้เท้าช่วย **ตัวดิฉันจะโยกส่ายไปซ้ายขวาที่เวลายกเท้า** ดิฉันรู้สึกเวทนาตัวเองที่ต้องเดินเสีย **บุคลิก** ไปอย่างนั้น รับประทานยาจนหมดและทำกายภาพบำบัดจนครบ อาการปวดบวมก็ยังคงมีอยู่ ดิฉันแปลกใจที่ว่าทำไมเข่าเสื่อมจึงเป็นอย่างกะทันหัน ข้อเข่าลื่นเวลาเดิน

ดิฉันเคยอ่านหนังสือเรื่องกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อ ก็คิดว่าเราอาจจะได้รับกรรมจากการทำอะไรของตัวเราเองสักอย่างก็เป็นได้ ซึ่งเราลืมไปแล้ว ดิฉันจึงพยายามนึกทบทวนตั้งแต่เด็ก ๆ ว่าเคยทำอะไรมาบ้าง ตามปกติดิฉันชอบไปวัดกับมารดาเสมอเมื่อเล็ก ๆ จึงไม่เคยเล่นชกชนหรือฆ่าสัตว์ตัดชีวิต นึกย้อนขึ้นมาเรื่อย ๆ จิตได้สำนึกเตือนให้ระลึกขึ้นได้ว่าเมื่อประมาณ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ระหว่างดิฉันรับราชการอยู่ที่กรุงเทพฯ สามีไปรับราชการอยู่ที่ภาคใต้ ดิฉันกลับมาอยู่กับลูก ๆ ที่กรุงเทพฯ เพราะลูก ๆ เริ่มเรียนชั้นมัธยมกันแล้ว

มีอยู่วันหนึ่ง ลูก ๆ บ่นอยากรับประทานปูทะเลผัด ดิฉันเห็นเป็นวันเสาร์-อาทิตย์ จึงไปซื้อปูทะเลมาตัวหนึ่งอันใหญ่พอสมควร ก็เริ่มทำปูโดยแม่ค้าแนะนำมาให้ใช้ปลายมีดแหลม ๆ ตอกที่อกปูให้ตายเสียก่อนค่อยตัดเชือกที่เขามัดไว้ ดิฉันจึงตั้งใจเอามีดบางปลายแหลมจ่อที่อกปู โดยจับหายใจแล้วใช้มีดเสียมตอตามมีดลงไป **“โป๊ก”** พอสิ้นเสียงดังโป๊ก ดิฉันรู้สึกเจ็บแปลบที่ฝ่ามือข้างซ้ายที่จับมีดไว้ คงเป็นเพราะความเจ็บปวดของปู มันจึงดิ้นจนเชือกที่เขามัดขาไว้หลุด แล้วใช้กำหนับฝ่ามือของดิฉันติดเลย ด้วยความเจ็บของดิฉันรวมกับความตกใจที่เห็นปูมาห้อยต้องแต่งอยู่ที่มือ ดิฉันสลัดมือข้างหนึ่งเต็มแรง **ปูที่หนีบอยู่กระเด็นไปกระแทกกับพื้นปูนซีเมนต์ ปรากฏว่าตัว ขา ก้ามหักออกจากกันหมดเป็นชิ้น ๆ แล้วตายสนิท** ฝ่ามือของดิฉันก็เลือดไหล แต่บัดนั้นจนกระทั่งเจ้านิตินี้ดิฉันไม่ยอมแตะต้องปูทะเลอีกเลย ดิฉันยังจำเหตุการณ์ครั้งนั้นได้เป็นอย่างดี และอาจเป็นบาปกรรมที่ดิฉันเคยทำกับปูทะเลไว้กระมัง ดิฉันจึงมาได้รับความทรมานจากเข่าข้างซ้ายอย่างนี้

ดิฉันเล่าถึงการรำลึกถึงปู่ให้สามเฝ้าและบอกว่าอยากไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน เพื่อเหตุผลอย่าง ก็นั่นถ้าเขาของดิฉันไม่หายขาดอย่างที่หมอบอก ดิฉันขอไปอยู่วัดสักพักเพื่อทำใจยอมรับสภาพที่ตัวเองจะต้องเดินย้ายไปโยกมาเสียนุคลิกอย่างนั้นไปตลอดชีวิต สอง ถ้ากฎแห่งกรรมมีจริงอย่างที่หลวงพ่อบอกแล้ว ดิฉันก็ขอไปปฏิบัติธรรมเพื่อใช้หนี้กรรมนั้นด้วย เมื่อตั้งใจแน่วแน่แล้วดิฉันก็รีบจัดเตรียมข้าวของเครื่องใช้ที่จะไปใช้สอย สามดิฉันก็ช่วยจัดหาแล้วพาไปส่งวัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๓ แจ้งความจำนงค์กับผู้ควบคุมและเขียนใบสมัครตามระเบียบของวัดแล้ว เย็นนั้นแม่ซึ่งสมมติศึกษาไปรับศีลแปดจากพระ และเริ่มปฏิบัติตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ดิฉันนั่งขัดสมาธิ นั่งพับเพียบไม่ได้ จึงขออนุญาตไปนั่งในห้องโดยใช้ผ้าเหียดทำแทนการนั่งขัดสมาธิ

เวลาผ่านไป ๑๐-๑๑-๑๒ สิงหาคม ดิฉันพยายามปฏิบัติอย่างเต็มกำลังความสามารถ ทั้งเดินจงกรม และนั่งสมาธิ วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๓๓ ระหว่างนั่งปฏิบัติช่วงบ่ายอยู่ในห้อง (เวลาประมาณ ๑๔.๓๐-๑๕.๓๐ น.) มีความรู้สึกตัวชาเหมือนไม่มีท่อนล่าง มีความรู้สึกไกล ๆ เหมือนไม่ใช่มือทำของเรา มีความรู้สึกอยู่แค่ลิ้นปีทีสุดลมหายใจเข้า-ออก ไปเล่าให้ป้าสมเฝ้า ป้าสมบอกว่าป้ามีอาการที่เรียกว่า "ตัวเบา" ดิฉันก็ไม่ค่อยเข้าใจนัก ไม่ได้ซักไซ้อะไรท่านมาก กลับมาปฏิบัติต่อ

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ตอนกลางคืนหรือจะนับว่าเป็นวันที่ ๑๔ ก็ได้ เพราะเกือบตีห้า แล้วเป็นวันพระ ขณะที่ดิฉันนั่งเหียดทำปฏิบัติอยู่ในห้องโดยเปิดไฟไว้ จิตกำลังนิ่งสงบ ได้ยินเสียงดังมาจากหน้าต่างด้านหลังห้อง ดิฉันนั่งหันข้างไปทางหน้าต่าง เสียงคล้ายเสียงตะโกนดังลั่นดัง "แกรก" หลายครั้ง ครั้งแรกคิดว่าเมา แต่ทำไมไม่ได้ยินเสียงร้อง ดิฉันขลุกไปทั้งตัว ไม่กล้าลืมตา ตั้งสติควบคุมตัว แผลส่วนที่กลืนใจให้เจ้ากรรมนายเวรและสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง พอสดได้จบแรกเสียงแกรก ๆ ยิ่งดังมากขึ้นถี่ขึ้น ดิฉันหลับตาสดได้ ๓ จบ แล้วตัดสินใจลืมตาดูทันที เสียงนั้นเงียบไป ดิฉันเดินไปดูที่หน้าต่างก็ไม่เห็นมีอะไรเลย ดิฉันแน่ใจว่ามันคงเป็นเจ้ากรรมนายเวรเข้ามาทวงส่วนบุญแล้ว เมื่อดิฉันแผ่ส่วนบุญให้จึงเงียบไป

วันที่ ๑๔ สิงหาคม เป็นวันพระ ทุกคนต้องไปปฏิบัติในโบสถ์และรับฟังหลวงพ่อบอกเทศน์อบรมสั่งสอนด้วย ระหว่างนั่งฟังท่าน ดิฉันเกิดปวดเข่าอย่างรุนแรง นั่งไม่ติด เปลี่ยนท่านั่งบ่อย ๆ ก็ไม่หาย จนต้องแอบไปนั่งห้อยเท้าที่เก้าอี้ เกรงใจท่านทั้งหลายก็เกรงใจ แต่ทนปวดไม่ไหวต้องนั่งหลบ ๆ เอาในใจคิดว่าเราคงหมดบุญที่ทำให้จะปฏิบัติไม่ได้ดังที่ตั้งใจไว้เสียแล้ว ถ้ายังขึ้นปวดไม่หยุดอยู่อย่างนี้คงทนไม่ได้ พอหลวงพ่อบอกจบเป็นเวลามาก พวกเรากลับไปพักผ่อนบ้าง เพื่อน ๆ ที่ปฏิบัติด้วยกันต่างถามกันว่า จะต้องกลับไปโบสถ์อีกไหม อาจารย์ผู้ควบคุมได้ยิน บอกว่าต้องกลับไปอีกเพราะยังไม่ ๓ ทุ่ม ดิฉันจึงใจเด็ดตามเขาไป แข็งใจเดินจงกรมแทบจะก้าวไม่ออก ปวดเหมือนเข่าจะแตกเสียให้ได้ ขณะเดินอยู่จิตสำนึกแวบขึ้นมาว่าทำไมดิฉันไม่ใช้การเดินนี้ให้เป็นประโยชน์เหมือนกับการทำกายภาพบำบัดไปด้วย ดิฉันจึงตั้งสติเดินให้ช้าลง ตั้งใจแน่วทุกก้าวย่างทั้งยก ทั้งเหยียบ เกร็งบริหารกล้ามเนื้อไปในตัว เดินจนกรมจนหมดเวลา เมื่อกลับห้องพักดิฉันคิดว่าพรุ่งนี้คงเดินไม่ไหวแน่ เพราะระบบไปทั้งสองเท้า รับผิดชอบและนอนกำหนดจนหลับ

๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๓ วันนี้เป็นวันเกิดของหลวงพ่อดุริต ฐิตธมโม ผู้ควบคุมมาแจ้งให้ทราบ ว่าให้คณะผู้ปฏิบัติรับขึ้นหอประชุมแต่เช้า เพื่อรับแจกหนังสือก่อนที่ญาติโยมจะมา พวกเราก็รับขึ้นไปคอยสักครู่ หลวงพ่อก็ขึ้นไปแจกหนังสือ ดิฉันช่วยจัดให้คณะของเราได้รับหนังสืออย่างเป็นระเบียบ โดยเดินเข้าเข้าไปเป็นแถว ดิฉันก็ร่วมเดินเข้าด้วย นึกอะไรจะทำทำไมเรา **เดินเข้าได้คล่องแคล่วโดยไม่ปวดเลย** หรืออาจจะเป็นเพราะพื้นปูพรมเพราะก่อนมาถึงวัดดิฉันเคยเข้าไม่ได้เลย เมื่อเสร็จแล้วพวกเรา ก็ไปปฏิบัติบนศาลาใหญ่

ในช่วงปลายขณะที่เดินจงกรมแล้วเปลี่ยนท่านั่งเป็นนั่งสมาธิ ดิฉันทดลองนั่งสมาธิดู เมื่อจับเท้าขวาทับเท้าซ้ายก็ทำได้มีขัดบ้างเล็กน้อย ดิฉันลองพับเพียบดูก็ทำได้และนั่งได้ **เรียบร้อยเสียด้วย** ก็เก็บเท้าได้มีขัดทั้งซ้าย-ขวา ดิฉันเกิดปิ๊งอย่างยิ่งแปลกใจดีใจจนน้ำตาไหล นั่งสมาธิไปด้วยน้ำตาแห่งความปีติก็ไหลไปด้วย ดิฉันพยายามกลั้นไว้ด้วยเกรงว่าจะมีคนเห็น ในใจนึกกราบเรียนหลวงพ่อดุริตว่าดิฉันหายแล้ว **ดิฉันทำได้แล้ว ไม่นึกเลยว่ามาปฏิบัติเพื่อรักษาจิตใจ ทำให้ยอมรับสภาพของร่างกาย กลับได้ผลเกินคาด คือดิฉันสามารถนั่งในท่าต่าง ๆ ได้** เกือบเป็นปกติ นอกจากทำเดี๋ยวคือ ทำเบญจางคประดิษฐ์ยังนั่งไม่ได้ ดิฉันนึกพิจารณาว่าถ้าดิฉันสามารถนั่งทำเบญจางคประดิษฐ์ได้เมื่อใด ดิฉันจะขอรับใช้หลวงพ่อดุริตแล้วแต่ท่านจะใช้ให้ช่วยงานด้านเผยแผ่ของท่านอะไรก็ได้เท่าที่ความรู้ความสามารถของดิฉันจะช่วยได้

เมื่อกลับไปที่พักก็เกิดความดีใจไว้ไม่ได้ รับเล่าให้ผู้ควบคุมฟังและบอกว่าอยากจะหาโอกาสกราบเรียนให้หลวงพ่อบอกทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับดิฉันอย่างนี้ไม่ถ่วงด้วย ผู้ควบคุมแนะนำถึงน้ำม่นของหลวงพ่อดุริตว่าใช้นวดใช้ทำรักษาโรคได้ ดิฉันจึงหาโอกาสไปกราบเรียนหลวงพ่อดุริตเรื่องทั้งหมดให้ท่านฟังว่า ดิฉันตั้งใจจะปฏิบัติเพื่อทำใจให้รับสภาพร่างกาย ไม่นึกเลยว่ามาทำแล้วจะได้ผลเกินคาด คือได้รับทั้งความสบายใจ และเขาที่ปวดก็ทำท้าวจะหายไปด้วย ดิฉันรักษากับหมอบอกเกือบเดือน แต่มันเพียง ๕ วัน อาการดีขึ้นเกินคาดเป็นไปได้อย่างไม่น่าเชื่อเลย ขณะเล่าให้ท่านฟังดิฉันยังเกิดปิ๊งจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ แล้วขอให้ท่านช่วย

แผ่เมตตาแก่น้ำมันของท่านที่ดิฉันขอไปนวดเข้าด้วย ท่านก็กรุณาทำให้ และบอกกับดิฉันว่าให้ตั้งใจปฏิบัติต่อไป ดิฉันกราบลาท่านกลับที่พัก เนื่องจากมีแขกอีกหลายคนด้วยคอยพบท่านอยู่

ตั้งแต่วันนั้นดิฉันก็ตั้งใจปฏิบัติอย่างมีความสุขใจ อิ่มเอิบใจ จนกระทั่งกลับบ้านคือ วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๓๓ รวมปฏิบัติอยู่ ๑๑ วัน เมื่อกลับไปอยู่บ้านแล้ว เขาทั้งสองข้างของดิฉันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนท่าคุกเข่าในท่าเบญจางคประดิษฐ์นั้นยังทำไม่ค่อยได้ นั่งได้เพียงชั่วครู่ก็ต้องรีบเปลี่ยนท่า เพราะยังตึงและปวดอยู่ ทั้งหมดนี้คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับดิฉันระหว่างไปปฏิบัติธรรม หรืออาจจะเป็นกฎแห่งกรรมก็เป็นได้ ซึ่งดิฉันจะไม่ลืมเหตุการณ์ครั้งนี้เลย
